

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De felici transitu eius ex hoc mundo, & ecclesiastica sepultura. XXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

contentum deuorum. In Harlem fuit dominus Hugo Aurifaber dictus cum presbyteris suis. In Amsterdamo dominus Gisebertus Dou, duorum monasteriorum fundator, ac multarum sororum inclitus gubernator. In Medenblie, dominus Paulus totus Deo deuotus & probus. Horum etiam meminit magister Gerardus in epistolis suis, & per hos prima deuotio in Hollandia coepit & profecit.

4. Fuit enim uero in partibus Gelriz in Doesburch dominus Dericus Gruter, multarum sororum laudabilis pater, antiquus magistri Gerardi discipulus, qui multa mihi bona de eo narrauit. Longum est per singulos nominare deuotos patres, qui a tempore magistri Gerardi coeperunt, & contemporanei domini Florentij fuerunt; qui nos vanitates seculi contemnere, & humiliter ac continenter viuere docuerunt, omnibusque sequacibus suis, clara exempla deuotae conuersationis, per patientiam & obedientiam reliquerunt.

CAPVT XXVIII.

De felici transitu eius ex hoc mundo, & ecclesiastica sepultura.

Benignissimus Iesus omnium fidelium conditor & redemptor, aeternaeque uitae fidelissimus promissor ac redditor copiosus, (qui dicit: *Omnis, qui reliquerit patrem, & matrem, & caetera terrena propter nomen meum, centuplum accipiet, & uitam aeternam possidebit*) ad remunerandum fidelem famulum suum piū Florentium, multis adornatum uirtutibus, ac diuersis probatum pressuris & languoribus, de huius ergastulo corporis educere dignatus est, & in regnum suum caeleste letantibus Angelis transferre.

Matth. 19.

2. Fundatis igitur eius consilio & auxilio quam plurimis deuotis congregationibus & monasterijs, atque humiligræ domus suae secundum beneplacitum Christi in pace & charitate fraterna ordinatè instructo & sollicitè custodito; iam ad supernae patriae ciues & Christi gloriam intuemdam medullitus suspirabat, & ardentè anhelabat: per omnia cōfidens in Christo Iesu, quem super omnia amabat. Petiuit ergo sibi corpus Domini cū sincera deuotione ministrari, quod & plena fide & digna ueneratione intues & adorās, ait. O mi dilecte Domine Deus, ignosce mihi, quòd toties te tā indignè tractaui & sūpsi. Ad haec uerba multi compuncti fleuerunt. Quidam etiam ex canonicis ista audiens valdè ingemuit, dicens: Quid ergo ego miser peccator dicam, si tantus uir talia de se sentit & dicit? Uir autem Deo plenus, & Christi gratia munitus, totum se in diuino beneplacito

ppp

obit

obtulit; & quamdiu loqui aliquis potuit, saluberrimæ consolâtionis verba directis filijs & fratribus suis eructavit.

3. Inter alia dignè memoranda, fraternæ charitatis vnitatem commendavit, dicens; Quicumque in vna domo habitant, vnum sentiant, & vnum propositum in Domino teneant, & semper ad conformitatem morum sine omni singularitate, cum simplici obedientia sui superioris tendant, ibi est pax, ibi spiritualis profectus, & optima dispositio domus; vbi omnes in feruore spiritus nituntur esse vnam, & humilitate Christi se omnibus conformare. Manete in humili simplicitate vestra, & Christus manebit vobiscum. Post sacram exhortationem, ne grex Domini inter populares fluctus cõstitutus sine rectore maneret, quasi debito gubernaculo destitutus, præfecit vniuersæ congregationi suæ vnum de presbyteris suis, dominum Amilium, virum deuorum, sapientem, & eruditum, zelum Dei & animarum salutem incunctanter habentem; vt ad eum singuli recurrerent, & ipsi ex animo obedirent. His itaque atque alijs quietè dispositis, crescente iam infirmitate corporis, ad extrema peruenit vitæ præsentis.

4. Cùm ergo dominicæ annunciationis sanctissima solèntas instaret, deuotissimus vicarius Christi Florentius, intimus amator beatissimæ sèper virginis Mariæ, pijsimæ matris Iesu Christi, in profecto eiusdem gloriosæ genitricis Dei, post horam completorij, pulsato ad laudem B. Virginis Aue Maria solito more, finito iam die, finem vitæ fecit in terris, orantibus fratribus circa eum cum gemitu & mœnore. Nec mirum. Vis etenim intensi amoris cogebat eos flere charissimum patrem, omnium deuorum lumen & speculum, omnium quæ tribulorum solamen, ex hac temporali luce subiectum. Sed pia fides amatum, recogitans optimi sacerdotis sobrietatem ac vitæ modestiam, consolabatur spe gloriæ cælestis, ipsi non neganda per Iesum Christum, quem toto corde dilexit; cui vsque ad mortem plena fidei deuotione seruiendo, perseveranter adhæsit.

5. Transijt autem ex hoc mundo dilectus Deo & hominibus sacerdos magister Florentius, anno dominicæ incarnationis millesimo quadringentesimo, tempore Bonifacij Papæ noni; & anno ætatis suæ (vt existimo) quinquagesimo, aut non multo senior. Vixit verò post obitum venerabilis magistri Gerardi, in bona ac sancta conuersatione annis ferè sedecim, quibus magnum fructum fecit in populo Dei, in Dauentria, & in tota diocesi Traiectensi. De cuius laudabili vitâ, sit laus & gloria Christo in sæcula, qui tam prælati luminis sidere decorauit tempora nostra. Sequenti igitur die congregatis canonicis cum clericis, corpusculum eius longa maceratione castigatum, ad ecclesiâ

clesiam S. Leuini à canonicis & presbyteris est processionaliter allatum, & exequiarum solemnjs persolutis, ante altare eius in honore S. Pauli consecratum, cum magna reuerentia sepelitur. Ipse autem electus sacerdos Dei, sicut verus humilis seruus Christi, optauerat cum fratribus suis ante eum defunctis in cœmeterio sepeliri, & nihil amplius honoris sibi exhiberi. Sed reuerendus dominus Rambertus decanus Dauentriensis hoc penitus recusauit, quin potius rectissime decreuit, vt in ecclesia & loco celebri honorificè conderetur, qui eiusdem ecclesiæ extitit sacerdos egregius, virtutibus & scientia illustratus.

CAPVT XXIX.

De quadam visione facta post obitum eius, & de magna gloria ipsius.

In vicin ciuitate Gorichem, vir quidem fidelis bonæ vitæ & famæ laudabilis, Ioannes Hermanni nomine, cuius vxor Iutta vocabatur; qui pariter secundum mandata Dei viuentes, cōplures alios ad Dei seruitiū traxerunt. Frequenter sacris diebus de Deo in domo sua loquebatur, hospitalitatē multis deuotis ad se venientibus libenter exhibentes. Erant autem ambo valde familiares domino Florētio, à quo sanctæ cōuersationis formā habentes, etiam proximis suis vitæ exempla præbuerunt. Post obitū igitur domini Florentij, supradictus Ioannes in breui ex hoc sæculo migravit. Euenit itaque quadā die vt Iutta Deo deuotissima in camera sua orationi incomberet. Qua contummata, surrexit aperies ostiū ad exeundum de camera sua. Quod cum aperiret, repente audiuit fenestram cameræ post se aperiri.

2. Respiciens ergo, vidit quendam lumine splendoris circumamictum, & aspectu amabilissimum, eādē fenestram intrantē, viro suo facie tenus similem. Cui illa ait: Es tu ibi Ioannes, dilecte coniux? Cui ille: Ego sum; Sed ne modò voces me coningēruum. Cui illa: Et quomodo est tecum? Ille respondit: Ego saluatus sum, & gaudijs cœlestibus & præsentia Dei fruor. Cui illa: Et quomodo est cum domino Florentio, patre nostro? Respondit ille: Dominus Florentius est in valde magna gloriā, & omnia eius incepta recta & bona fuerunt. Et adiacit: Mane in hac domo & non mutes locum, quia citò morieris. Et hæc restricti sororum Aleydæ Thomæ reuelato. Et tandem hæc visio disparuit. Post hæc ista Iutta ita fernido ad Deum corde dies suos licet per paucos peregit, vt omnia temporalia itaquam despecta stercorea ei viderentur. Ex quo solo signo euidenter apparet, quod supradicta visio non fuit delusio vana, sed reuelatio cœlestis à Deo facta.